

La renovació de càrrecs, és equilibri de forces o canvi de cromos?

Tot estat de dret es dota, a fi de poder actuar amb l'equanimitat i imparcialitat, d'uns òrgans, moltes vegades previstos a les pròpies constitucions, als que se li assignen una missió en l'àmbit en què a cada un d'ells se situï d'acord amb les normes i reglaments que els regeixen. A l'Estat espanyol, aquests òrgans són el Tribunal Constitucional, el Defensor del Poble, l'Agència de Protecció de dades, el Tribunal de Comptes i el Consell General del Poder Judicial, del qual ja s'ha dit reiteradament que els seus membres estan incomplint les pròpies normes que els varen nomenar, ja que molts d'ells estan exercint el càrrec fora dels terminis legalment marcats.

S'ha presentat com un gran assoliment el fet que els dos partits majoritaris al Congrés dels diputats, PSOE i PP, s'han posat d'acord per poder tornar a fer una nova distribució de cromos entre ells. És a dir, encetar el procés d'establir les llistes per a cada un d'aquests estaments, distribuint-se entre ambdós partits (amb una petita incidència d'UP) quins han de ser els membres de reconeguda honorabilitat, professionalitat i independència per assolir cada un dels càrrecs, en aquests moments sobre la taula.

Crida l'atenció que cerquen formalment possibles membres independents per fer les propostes a la negociació que han obert, però en realitat el que fan és proposar cada un dels partits polítics, els qui consideren són més afins a les seves idees, interessos i objectius. Aquesta ha estat la raó per la qual fins ara no ha estat possible desbloquejar els nomenaments, perquè no es posaven d'acord amb els repartiments dels càrrecs. S'ha de reconèixer que qui tenia interès en no fer-ho era el PP, que donat que en els anteriors nomenaments ells tenien majoria al Congrés els hi va permetre situar en els llocs corresponents, més persones afins als seus criteris. Un fet que els hi ha servit de suport a la seva política, fins i tot ara que estan a l'oposició i en una clara minoria.

D'aquesta posició predominant en els organismes a renovar en tenim clars exemples i alguns d'ells prou propers en el temps. Com ara la decisió de l'anomenat Tribunal de Cuentas que va rebutjar (just abans que s'establís l'acord de renovació) i deixar així la feina feta, amb la resolució els avals que presentats per l'ICF per 29 dels 34 encausats, argumentant que cobrien la responsabilitat comptable que contempla el Decret de creació del Fons, no era pro perquè no inclou el concepte de dolo o culpa. Si aquesta és la raó segons la instructora Esperanza García, potser caldria que abans d'assumir certs càrrecs fessin una immersió en la llengua que diuen defensar i les definicions dels seus vocables, ja que segons la pròpia RAE, la definició de responsabilitat comptable és: "Responsabilitat en què incorre el que per acció o omissió contrària a la llei origina en detriment dels cabals o efectes públics", sembla que el "dolo i culpa" queda inclòs. També podrien argumentar les seves resolucions.

Aquest cant de sirenes en el que s'ha volgut embolcallar la renovació de càrrecs com un triomf, tot i que no tinc clar quin d'ambdós partits guanya, si ens atenim als noms que s'estan proposant, com ara Enrique Arnaldo per ser membre del TC, quan al seu dia va emfatitzar que calia aplicar el 155. A banda d'aquestes incongruències de cercar membres independents a través de persones afins o simpatitzants d'un o altre partit, ens trobem que han deixat precisament fora del pacte, no sé si el més important, tot i que si és el més rellevant en l'actualitat, tant en l'àmbit jurídic, polític i fins i tot social, com és el Consell General del Poder Judicial.

En aquest òrgan, el PP no està disposat a hores d'ara a permetre cap canvi, no cal dir que se sent molt còmode amb la situació actual i el suport o suport que considera té en les actuacions d'aquest estament jurisdiccional que emet sentències de manera coincident, amb els moments en els quals l'activitat política requereix més atenció, com ha succeït recentment, amb la sentència, jurídicament molt qüestionable, sobre el diputat d'UP Alberto Rodríguez, en un moment delicat

[REDACTED]

entre la coalició de PSOE-UP, i la negociació dels pressupostos.

Hem vist com la presidenta del Congrés dels diputats Meritxell Batet, en contra de la resolució dels lletrats del Congrés i de l'acord de la mesa, ha optat per retirar-li l'acta de diputat. Pot ser tan sols una coincidència, però l'escrit imperatiu del jutge Marchena que li va dirigir i l'amenaça de denúncia per prevaricació davant el T.S. (tenint en compte la composició actual) que anunciaven el PP i VOX, li han fet actuar contràriament a la mateixa Cambra. Aquesta decisió a instàncies del T.S., ha rebut la resposta del jutge Joaquim Bosch de Jutges per la Democràcia que considera que l'actuació de Batet, "no és positiu, ni per al pluralisme, ni per a la qualitat democràtica, ni pel nostre sistema de drets fonamentals".

El més preocupant d'aquesta evolució, és arribar a fer bona l'afirmació de Plató quan deia que "el preu de desentendre's de la política és ser governats pels pitjors homes" i aquesta sembla ser la tendència creixent en part de la societat, quan s'observa un cert desenteniment de la política, uns per voler "passar pàgina al procés", d'altres que "s'han de centrar a fer anar el país" o "la política no els interessa", no veuen, o no volen veure, que si bé no ho permeten formalment, faciliten que aquestes coses passin, sense preveure que al final, tot és política i a tot ens acaba afectant.